

Várady Szabolcs

SZELLEMHANGOK A RÁDIÓBÓL

Orbán Ottónak

Még el sem ütötte az éjfelet,
és lámcsak e hangok, e szellemek.
Váratlan vendég ez a két halott.
De hát hova mentek? Várjatok!
Mióta is nem voltam veletek?
Lehettem volna. Most már nem lehet.
Aki itt marad, írmagnak marad itt.
Kettőt megidézni a harmadik.
És egy, aki hallgat, a hallgató,
akiből némán szívárog a szó.
Mióta is? Mióta nem? Mióta?
De most a hangjuk. A hang mivolta.

Fátyolos, dallamos gyászhanghordozás,
ön- és közfájdalmú emberi esendőség:
ó, hát igen, Zelk, ki lehetne más?
De nem hittem, hogy így megilletődnék.
S ez az érdes-bús basszus! Dünnyögés? Ária?
Hol volt hol nem volt kóbor macska Kormos.
Nem tévesztheti el senki emberfia.
Még egyszer az idő ilyet ugyan mikor hoz?

Költők, mondhatnám: „ahogy a mesében” –
képzelt-e költőbbet képzelet?
És én barátjuk is lehettem volna éppen.
Lehettem volna, és már nem lehet.
A torkomban olyan keserű íz ez!
Mert szólnak ők, s mi tagadás, a szívhez.
Abban a réges-régi értelemben,
amitől meggyűlik a könny a szemben,
ami gyönyörködtetve fáj,
szegény Yorick, halott sirály,
akiket most te megidéztél,
amikor mindjárt itt az éjféli,
akikhez nem fértem közel,
akiknek te sem mondtad el,
amit talán nem is lehet,
ahogy én sem tudom neked.